

2009. január 13., csütörtök

A közös agrárpolitika és a globális élelmiszerbiztonság

P6_TA(2009)0006

Az Európai Parlament 2009. január 13-i állásfoglalása a közös agrárpolitikáról és a globális élelmiszerbiztonságról (2008/2153(INI))

(2010/C 46 E/02)

Az Európai Parlament,

- tekintettel az EK-Szerződés 33. cikkére,
- tekintettel az élelmiszer- és takarmányárak növekedéséről szóló, 2007. október 25-i állásfoglalására ⁽¹⁾, valamint az élelmiszeráraknak az EU-ban és a fejlődő országokban tapasztalt növekedéséről szóló, 2008. május 22-i állásfoglalására ⁽²⁾,
- tekintettel „Az afrikai mezőgazdaság előmozdítása – Javaslat az afrikai mezőgazdaság fejlesztésére és az élelmiszerbiztonságra” című, 2007. november 29-i állásfoglalására ⁽³⁾,
- tekintettel a fejlődő országokban a gyorsan emelkedő élelmiszerárak miatt alkalmazandó gyorsreagálási eszköz létrehozásáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatra (COM(2008)0450),
- tekintettel a Bizottságnak 2008. május 20-án az Európai Parlamenthez, a Tanácshoz, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottsághoz és a Régiók Bizottságához intézett, „Az emelkedő élelmiszerárak jelentette kihívás kezelése - Irányvonalak az uniós fellépés számára” című közleményére (COM(2008)0321),
- tekintettel az 1996. november 13–17 között Rómában tartott világelelmiszeri csúcstalálkozó következtetéseire, valamint arra a célkitűzésre, hogy az éhezők száma 2015-ig a felére csökkenjen,
- tekintettel az ENSZ Élelmiszeri és Mezőgazdasági Szervezete (FAO) és a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet (OECD) által közzétett, a 2008–2017-es időszakra vonatkozó mezőgazdasági kitekintésre,
- tekintettel a mezőgazdasági ismeretekről, tudományról és fejlesztési technológiáról szóló nemzetközi felmérés (IAASTD) ajánlásaira,
- tekintettel a közös agrárpolitika felülvizsgálatának eredményére,
- tekintettel a dohai fejlesztési menetrend keretében folyamatban lévő WTO-tárgyalásokra,
- tekintettel a támogatások hatékonyságáról szóló 2005. március 2-i párizsi nyilatkozatra,
- tekintettel eljárási szabályzata 45. cikkére,
- tekintettel a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság jelentésére és a Fejlesztési Bizottság, a Külügyi Bizottság, a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság, valamint az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság véleményére (A6–0505/2008),

⁽¹⁾ HL C 263. E, 2008.10.16., 621. o.

⁽²⁾ Elfogadott szövegek, P6_TA(2008)0229.

⁽³⁾ HL C 297. E, 2008.11.20., 201. o.

2009. január 13., csütörtök

- A. mivel az 1970-es évek óta első alkalommal a világon akut élelmiszerválság tapasztalható, amelyet egyrészt strukturális, hosszú távra kiható körülmények, másrészt egyéb befolyásoló tényezők határoznak meg, miközben a kukorica ára 2006 óta háromszorosára, a búza világpiaci ára pedig két év alatt több mint 180%-kal nőtt, az élelmiszerárak pedig összességében körülbelül 83%-kal emelkedtek,
- B. mivel a jelentős, előre nem látható, ugrásszerű áremelkedés viszonylag rövid időn belül – 2006. szeptember és 2008. február között – következett be; továbbá mivel az egyéb élelmiszerek világpiaci ára az elmúlt 2 évben megkétszereződött és várhatóan továbbra is magas lesz, annak ellenére, hogy egyes gabonafélék esetében csökkenő árak tapasztalhatók, ahogy azt a határidős piac jelzi,
- C. mivel a takarmány árának növekedése növeli a termelés költségeit, ami az állattenyésztésből származó termékek előállításának csökkenését eredményezheti, annak ellenére, hogy különösen a fejlődő gazdaságokban az ilyen típusú árucikkek iránti kereslet növekszik és továbbra is növekedni látszik,
- D. mivel a FAO és az OECD előrejelzései szerint az árucikkek ára csökkenhet a tavalyi magasabb szinthez képest, de az árak várhatóan nem csökkennek a 2006 előtti szintre; mivel azonban az árucikkek árának drámai mértékű ingadozásai inkább a világpiac markáns és rendszeres jellemzőjének tekinthetők; mivel a magasabb élelmiszerárak nem vezetnek automatikusan a mezőgazdasági üzemek nagyobb bevételéhez főleg a mezőgazdasági üzemek gyorsan növekvő bemeneti költségei és a termelői és fogyasztói árak között tapasztalható folyamatosan növekvő árrés miatt,
- E. mivel a világ élelmiszerkészletei rendkívül alacsony szintre csökkentek, míg a II. világháború után egy évre elegendő készlet állt rendelkezésre, 2007-ben csak 57, 2008-ban pedig csupán 40 napra elegendő élelmiszerkészlet,
- F. mivel az említettek és egyéb tényezők rendkívül sok emberre nézve közvetlen és súlyos következményekkel jártak; mivel az élelmiszerár-válság miatt globálisan milliókat veszélyeztet még nagyobb szegénység és éhezés; mivel ezek a fejlemények világszerte forrongásokat és nyugtalanságot váltottak ki, ami tovább csökkenti a világ országainak és régióinak stabilitását; mivel még az EU-ban is olyan mértékben merültek ki a készletek, hogy a sürgősségi élelmiszer-ellátó program pillanatnyilag nem rendelkezik kiosztható élelmiszerral,
- G. mivel a világméretű éhezés ellen küzdő szervezetek jelenlegi becslései szerint a fejlődő országokban ötből egy ember alultáplált és krónikus éhínségben szenved, és mivel az éhezés és a szegénység miatt naponta több mint 30 000 gyermek hal meg világszerte,
- H. mivel a fejlődő országokban a mezőgazdaság a munkaerő több mint 70%-ának, számos afrikai országban pedig több mint 80%-ának biztosít foglalkoztatást és megélhetést, és ezért a vidékfejlesztési politika döntő fontosságú a szegénység és az éhezés hatékony kezelése érdekében,

2009. január 13., csütörtök

- I. mivel a fejlődő országokban a nők termelik az élelmiszerek 60–80%-át, és világszerte az élelmiszer-termelés feléért felelősek; mivel a nők a család ellátásában rendkívül fontos szerepet játszanak; és mivel a nők kifejezetten nehezebben jutnak földhöz és termelőeszközökhöz, mint a férfiak, ezért megfelelően támogatni és segíteni kell őket,
- J. mivel a jelenlegi válság az Európai Unió és a fejlődő világ alacsony jövedelmű háztartásait érinti a legsúlyosabban, ahol a háztartások – a 20%-nál alacsonyabb EU-átlaghoz viszonyítva – a teljes bevételük 60–80%-át költik élelmiszerre,
- K. mivel a Parlament és a Tanács már többször felszólított arra, hogy a globális problémával kapcsolatban határozott válaszlépésre kerüljön sor, amely különösen a mezőgazdasági ráfordításokhoz szükséges finanszírozást és a piaci alapú gazdálkodási eszközökkel kapcsolatos segítségnyújtást biztosítja,
- L. mivel az EU továbbra is jelentős élelmiszer-termelő, a világ búzatermelésének 17%-át, tejtermelésének 25%-át, sertéshústermelésének 20%-át, marhahústermelésének pedig 30%-át adja; mivel ugyanakkor nagy agárimportőr is, hiszen számos mezőgazdasági termék esetében a megtermelt mennyiség jelentősen elmarad az önellátáshoz szükséges szinttől,
- M. mivel az EU élen jár abban, hogy élelmiszer-termelés terén a legmagasabb szintű előírások meghatározására kerüljön sor, amelynek során az élelmiszerlánc nyomon követhetőségére szolgáló rendszerre összpontosítják a figyelmet és garantálják az EU-ban előállított élelmiszerek biztonságát,
- N. mivel az EU a környezetvédelmi kezdeményezések terén is vezető szerepet tölt be, amelyek a természeti erőforrások védelmére szolgálnak, de többletköltségeket is jelentenek az EU mezőgazdasági termelői számára,
- O. mivel világszinten az EU a fejlesztési és humanitárius segélyek fő adományozója, ugyanakkor nemzetközi szinten – különösképpen az Európai Unióból érkező – mezőgazdasági célú segélyek részesedése az 1980-as évek óta folyamatosan csökken,
- P. mivel az EU a hagyományoknak megfelelően – a tagállamok hozzájárulásain felül – a világméretű fejlesztési együttműködés körülbelül 10%-át finanszírozza; mivel ezt alátámasztja az EK-eszközökön keresztül történő jelenlegi hozzájárulás (körülbelül 1,8 milliárd euró; 1 milliárd euró a fejlődő országokban a gyorsan emelkedő élelmiszerárak miatt alkalmazandó gyorsreagálási eszköz révén, a fennmaradó összeg pedig a jelenleg rendelkezésre álló fejlesztési és humanitárius segélyezési eszközökön keresztül),
- Q. mivel a természeti erőforrásokra nehezedő, egyre növekvő terhelés mellett az élelmiszerek iránti globális kereslet 2050-re várhatóan megkétszereződik, és a globális élelmiszer-termelésnek növekednie kell,
- R. mivel a FAO szerint elegendő lenne évi 30 milliárd euró beruházása ahhoz, hogy biztosítható legyen a 2050-re 9 milliárd főre növekvő népesség élelmiszerevel való biztonságos ellátása,
- S. mivel az eddig létrejött nemzetközi és regionális egyezmények elégtelennek bizonyultak a piaci kínálat és a kereskedelem normalizálása tekintetében és az élelmiszerárak legutóbbi ugrásszerű emelkedésének figyelmeztetésül kell szolgálnia a világ kormányai számára, hogy a mezőgazdasági termelést ne vegyék természetesenek,

2009. január 13., csütörtök

1. megerősíti, hogy a globális élelmiszerbiztonság az egyik legsürgetőbb kérdés az EU számára, valamint azonnali és folyamatos fellépésre szólít fel az élelmiszer-ellátás biztonságának megteremtése érdekében, az uniós polgárok számára és világméretben is; véleménye szerint hasznosítani kell a világ valamennyi mezőgazdasági termelési és élelmiszeri kultúrájának értékeit; hangsúlyozza, hogy az élelmiszereknek elfogadható áron kell elérhetőnek lenniük a fogyasztók számára, ugyanakkor megfelelő életszínvonalat kell biztosítani a mezőgazdasági termelőknek;
2. hangsúlyozza a KAP jelentőségét, amely az EU-n belüli élelmiszer-termelés megerősítésének eszköze; úgy gondolja, hogy a KAP 1962-es bevezetése óta biztos élelmiszer-ellátást jelentett az uniós polgárok számára, a vidéki környezet védelmén és fejlesztésén, valamint a világon a legszigorúbb, uniós élelmiszer-termelési normákon felül; kiemeli annak szükségességét, hogy a közösségi mezőgazdaság a jövőben is betöltse ezt a szerepet;
3. megjegyzi azonban hogy az elmúlt 25 évben a sok KAP-reform következtében csökkent a mezőgazdasági termelés az EU-ban, a hangsúly a mennyiségről áthelyeződött a piacvezérelt, minőségi termelésre; úgy gondolja, hogy ez a politikaváltás oda vezetett, hogy az uniós termelők potenciális piaci lehetőségeket veszítettek el, és egyre nagyobb mértékű függőség alakult ki az EU-n kívülről importált élelmiszerek tekintetében, amelyeket igen eltérő termelési normák szerint állítanak elő, és így az EU mezőgazdasági termékei egyenlőtlen versenynek vannak kitéve;

A kialakult helyzet és okai

4. rámutat arra, hogy az élelmiszerárak legutóbbi emelkedését megelőzően a világon több mint 860 millióan tapasztalták meg a tartós éhezést; megjegyzi, hogy a Világbank előrejelzése szerint az élelmiszerárak ugrásszerű emelkedése további 100 millió embert taszíthat még nagyobb szegénységbe;
5. elfogadja a FAO azon véleményét, amely szerint az élelmiszerárak emelkedése leg súlyosabban a nettó élelmiszer-importáló országokat érintette, valamint hogy ezen országok közül sok a világ kevésbé fejlett országai közé tartozik; ismételten megerősíti, hogy az élelmiszer-ellátás bizonytalanságának fő oka a szegénység és az élelmiszerimporttól való függőség; tudatában van annak, hogy a nemzetközi piacokon a globális élelmiszer-termelésnek ténylegesen csupán egy kis részével kereskednek, amely egyre kevesebb exportáló országból származik;
6. megállapítja, hogy a fő gabonafélék 2007. és 2008. évi terméseredménye jó volt; megállapítja, hogy az élelmiszer-ellátás bizonytalanságával kapcsolatos közvetlen probléma 2007-ben a kínálat csökkenése és az alapvető árucikkek árának növekedése miatt alakult ki; mélyszélesen aggasztja a globális élelmiszerkészletek alacsony szintje, amely jelenleg az egész világ számára csupán 40 napnál kevesebb időre elegendő gabonát biztosít;
7. hangsúlyozza, hogy a lakosság alapvető igényeinek, nevezetesen a víz- és élelmiszerigényeknek a kielégítése gyakran konfliktusforrás; megállapítja, hogy a világ népességének 2050-ig becslések szerint 3 milliárd fővel való növekedése a világ minden részén növeli majd a feszültségeket; ezért kéri, hogy ezt a geostratégiai szempontot is vegyék figyelembe a jövőbeli agrárpolitika kidolgozásakor;
8. aggodalommal állapítja meg, hogy a gazdálkodás bemeneti költségei emelkednek (a műtrágyák, vetőmagok stb. árának emelkedése), ami (különösen az állattenyésztési ágazatban) a költségek olyan növekedéséhez vezetett, amelyet nem ellensúlyoztak egyformán valamennyi gazdálkodó számára, és amely jelentősen felemésztette a gazdaságok bevételeinek a termények és élelmiszerek árának emelkedéséből eredő növekedési lehetőségeit, elejét véve a termelés növelésére irányuló minden ösztönzésnek; aggasztja, hogy a bemeneti árak drámai mértékű növekedése csökkentheti a ráfordításokat és potenciálisan kisebb termeléshez vezethet, amely fokozza majd az élelmiszerválságot mind az EU-ban, mind pedig a világ más területein;

2009. január 13., csütörtök

9. megállapítja, hogy az áru piacokon a jelenlegi szezonban meredek áremelkedés volt tapasztalható, ami a termelők körében aggodalomhoz, a gazdálkodók körében pedig a bizalom csökkenéséhez vezetett;

10. hangsúlyozza az emelkedő élelmiszerárak átfogó elemzésének fontosságát, figyelembe véve az emelkedő energiaárakat, az egyre jelentősebb időjárási jelenségeket és a világ növekvő népességének nagyobb energiaigényét, és felszólítja a Bizottságot, hogy végezzen további vizsgálatot a magas élelmiszerárak és az emelkedő energiaárak, főleg üzemanyagok árai közötti összefüggések feltárására; továbbá hangsúlyozza, hogy lépéseket kell tenni a mezőgazdaság fosszilis energiaforrásoktól való függőségének a hatékonyabb energiafelhasználáson és az energiatakarékos termelési rendszerek kialakításán keresztül történő csökkentése érdekében;

11. olyan politikai eszközök létrehozására szólít fel, amelyek az ilyen drámai mértékű és káros áringadozások megelőzésére irányulnak, és amelyek tekintetbe veszik azt, hogy a mezőgazdasági termelők számára megfelelő életszínvonalat kell biztosítani; úgy gondolja, hogy a mezőgazdasági üzemek egységes támogatási rendszere lehetőséget biztosít a mezőgazdasági termelők számára, hogy a termelést a piaci igényekhez igazítsák, de előfordulhat, hogy a rendszer nem megfelelő ahhoz, hogy a piaci árak drámai mértékű ingadozásait kezelni tudja;

12. felhívja a figyelmet arra, hogy a hosszabb távú strukturális okok szerepet játszanak a mezőgazdasági árucikkek legutóbbi áremelkedésében, beleértve a globális kereslet tartós növekedését és a mezőgazdasági termeléssel kapcsolatos beruházások folyamatos csökkenését; megállapítja, hogy az említett tényezők között az energia, különösen a kőolaj árának emelkedése (a mezőgazdasági üzemek termelési és az élelmiszerek értékesítési költségeinek növekedése folytán) jelentős hatást gyakorolt a globális mezőgazdasági termelésre, a szegény országokban pedig (az élelmiszerek ezen országokon belüli szállítási költsége miatt) élelmiszerváltságot kirobbanásához vezetett;

13. megállapítja, hogy 2007-ben az EU gabonatermelésének 2%-át fordították bioüzemanyagok előállítására, míg ugyanezen évben az Amerikai Egyesült Államok kukoricatermelésének 25%-át használták fel etanoltermelésre; e tendencia, valamint az élelmiszerárakra gyakorolt hatás globális értékelésére szólít fel, továbbá globális szintű politikai koordinációra annak biztosítása érdekében, hogy az élelmiszer-ellátást ne veszélyeztesse a megújulóenergia-előállítás szorgalmazása; mindezek mellett a nemzetközi és regionális egyezmények tartalmát illetően arra szólít fel, hogy a bioüzemanyag-termelés számára nyújtott támogatások ne veszélyeztessék a bolygó élelmezésbiztonságát, és legyenek összhangban a szabályokkal annak érdekében, hogy a kereskedelmi partnerek közötti verseny megmaradjon; kéri azonban, hogy az EU határozottan kötelezze el magát a második generációs bioüzemanyagok ösztönzése mellett;

14. kiemeli, hogy egyensúlyt kell kialakítani egyrészt a bioüzemanyag- és bioenergia-termelés, másrészt a világ szükséges élelmiszerkészletének biztosítása között; megjegyzi, hogy a bioüzemanyagok és a bioenergia termelésének növekedése pozitív hatást gyakorolhat az élelmiszer-ipari ágazatra, amelyet jelenleg a feldolgozóipar számára szükséges nyersanyagok, mint például a műtrágya, gázolaj stb. magas árai sújtanak; úgy véli, hogy ily módon az újrahasznosítható energiakészletek fejlesztése elfogadható gazdasági és társadalmi alternatíva a vidék felemelkedése, illetve támogatható koncepció a környezetvédelem szempontjából is, főképp akkor, ha figyelembe vesszük az újrahasznosítható energiával kapcsolatban 2020-ra kitűzött EU-s célokat; rámutat ugyanakkor arra, hogy intézkedésekre van szükség ahhoz, hogy meg lehessen előzni az energiatermelő növények természetének növekedése során a biológiai sokféleségben, az élelmiszerárakban és a földhasználat módjaiban megjelenő negatív hatásokat;

2009. január 13., csütörtök

15. megállapítja, hogy az EU jelentős mértékben hozzájárult a mezőgazdasági áruk kínálatának növekedéséhez azáltal, hogy megszüntette területpihentetési rendszerét;

16. felhívja a figyelmet a fogyasztók gyorsan változó étkezési szokásaira, különösen a gazdaságilag felemelkedő országokban, ahol több hús és fehérje fogyasztására térnek át, ami több gabona termelését teszi szükségessé; ezenkívül megállapítja, hogy a reáljövedelem örvedetesen nő olyan országokban, mint Kína és India, aminek következtében folytatódni fog a mezőgazdasági árucikkek és a feldolgozott élelmiszerek iránti kereslet ösztönzése;

17. úgy gondolja, hogy ellenőrizni kell az élelmiszer-kiskereskedelem terén tapasztalható piaci koncentrációt a monopolhelyzetek kialakulásának megakadályozása céljából, mivel előfordulhat, hogy a nagy forgalmat bonyolító kiskereskedők tevékenységei nem mindig a termelők, a feldolgozók, illetve a fogyasztók érdekeit szolgálják;

18. szorgalmazza olyan alternatív megoldások elfogadását, amelyek segítséget nyújtanának a nagy forgalmazókkal tárgyalni képtelen kistermelőknek; rámutat arra, hogy bár uniós szinten létezik monopóliumellenes jogalkotási keret, amely megakadályozza, hogy a nagytermelők az uniós piacon visszaeljenek erőfölénnyükkel, még nem létezik sajátos szabályrendszer, amely fellépne az egyes szupermarketek és hipermarketek által alkalmazott monopolista gyakorlatokkal szemben;

Az EU válaszai

19. úgy gondolja, hogy az EU élelmezésbiztonsági politikájának alapját továbbra is a KAP-nak kell képeznie most és 2013 után is; úgy véli, hogy az élelmiszer-ellátás biztonságának hosszú távú fenntartásához elengedhetetlenül szükséges a működőképes ökoszisztéma, a termékeny talaj, az állandó vízkészletek és a sokoldalú vidéki gazdaság; továbbá véleménye szerint alapvetően fontos, hogy a KAP – más közösségi politikákkal együtt – nagyobb mértékben járuljon hozzá a világ élelmezési egyensúlyához;

20. határozott meggyőződése azonban, hogy a KAP kiigazítását tovább kell folytatni az élelmezésbiztonsági szempontoknak való megfelelés érdekében; csalódott amiatt, hogy a KAP állapotfelmérésére vonatkozó 2008. májusi jogalkotási javaslataiban az Európai Bizottság nem foglalkozott teljes körűen a kihívással; ellenzi a piacsabályozási intézkedések felszámolását és a mezőgazdasági termelők támogatását szolgáló kifizetések csökkentését;

21. a 2008–2009-es költségvetési felülvizsgálat figyelembevételével a közös agrárpolitikával kapcsolatban stabil és változatlan mértékű uniós és tagállami ráfordítások biztosítására szólít fel, amelyek tisztességes jövedelmet garantálnak a mezőgazdasági termelők számára; emlékeztet arra, hogy a mezőgazdasági termelőknek stabil politikai háttérre van szükségük, hogy tervezni tudjanak a jövőre; hangsúlyozza, hogy egy ilyen típusú politika első lépése a kedvezőtlen természeti körülmények, vagy a piaci torzulás és szokatlan időtartamú és mértékű árcsökkenés következményeként fellépő veszélyek és válságok esetére a jövedelem biztonságát garantáló hálózat kiépítése; ezzel kapcsolatban rámutat arra, hogy a mezőgazdaság jelentős hozzáadott értéket biztosít a nemzeti gazdaságok és az uniós gazdaság számára;

22. rámutat arra, hogy a piac önmagában nem tudja a gazdálkodás folytatásához szükséges biztos jövedelmet biztosítani a termelők számára, mert az uniós élelmiszer-előállítás, élelmiszer-biztonsági, környezetvédelmi és állatjóléti előírások teljesítése magas költségekkel jár; örvedetesnek tartja azonban, hogy a KAP fokozottan piacorientált; sajnálja viszont, hogy a 2003. évi reform célkitűzései – azaz magasabb piaci árak biztosítása és a mezőgazdasági termelők adminisztratív terheinek csökkentése – nem valósultak meg teljes mértékben;

23. úgy véli, hogy a számos keresztmegerfelelési szabály a termelők számára nem ösztönző, továbbá hogy lehetőség szerint e szabályoknak kevésbé összetettnek kell lenniük; ezzel kapcsolatban üdvözlöi a Bizottság egyszerűsítésre irányuló kezdeményezéseit;

2009. január 13., csütörtök

24. aggasztja, hogy egyes javasolt uniós jogszabályok (például a növényvédő szerek tekintetében) a terméshozamok maximalizálása céljából a mezőgazdasági termelők rendelkezésére álló eszközök csökkentése révén drámai hatást gyakorolhatnak, és végeredményben az EU mezőgazdasági termelésének rendkívül jelentős mértékű csökkenéséhez vezethetnek; felszólít arra, hogy az összes javasolt intézkedéssel kapcsolatban – főleg az élelmezésbiztonsági vonatkozások tekintetében – végezzenek részletes hatásvizsgálatot;

25. sürgeti a Bizottságot, hogy vizsgálja meg az éghajlatváltozás mérséklésére irányuló kezdeményezések agrárszektornal kapcsolatos hatását; úgy ítéli meg, hogy a mezőgazdaságnak hozzá kell járulnia az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez, mindazonáltal forrásokat is a rendelkezésére kell bocsátani ahhoz, hogy éghajlati szempontból az egyik legérzékenyebb ágazatként kezelni tudja az éghajlatváltozás hatásait, hogy azok ne csökkentsék az EU mezőgazdasági termelését, és ne vezessenek oda, hogy importált termékek lépjenek a helyébe;

26. úgy gondolja, hogy felül kell vizsgálni az uniós és egyéb nemzetközi termelés- és piacfelügyeleti rendszereket, hogy gyorsabb figyelmeztető mechanizmusokat lehessen biztosítani a termelési tendenciák meghatározása érdekében; úgy gondolja, hogy globális élelmiszer-nyilvántartási rendszerre és az élelmiszerkészletek globális rendszerére van szükség, valamint hogy az EU vezető szerepet kell vállalnia egy ilyen rendszer megtervezésében; szorgalmazza, hogy a Bizottság működjön együtt a globális partnerekkel, és terjesszen elő javaslatot ezzel kapcsolatban;

27. szorgalmazza hatékony biztosítási kötvények elérhetővé tételét, amelyek védelmet nyújtanak a folyamatos áremelkedésekkel, a jövedelemingadozásokkal, valamint az időjárás termelésre gyakorolt hatásaival szemben;

28. felhívja a Bizottságot, hogy vegye tervbe hatékony uniós piacfelügyeleti rendszer létrehozását, amely képes rögzíteni mezőgazdasági termékek árban és a kiegészítő költségekben bekövetkező változásokat és a megfigyelhető tendenciákat; hangsúlyozza, hogy e rendszernek átláthatónak kell lennie, és elő kell segítenie az azonos termékek különböző államok közötti összehasonlítását;

29. úgy ítéli meg, hogy hasznos volna a FAO keretein belül egy nemzetközi megfigyelő szervezet létrehozása annak érdekében hogy a mezőgazdasági termékek, segédanyagok és élelmiszerek árának figyelemmel kísérése nemzetközi viszonylatban is lehetséges legyen;

30. megállapítja, hogy a KAP egymást követő reformjai révén az EU agrárpolitikájának kereskedelemtorzító, a fejlődő világ mezőgazdasági termelőire kedvezőtlen hatást gyakorló elemeivel kapcsolatos problémák megoldódtak, ugyanakkor a kereskedelmi kapcsolatok továbbra is egyenlőtlenek, és erőfeszítéseket kell tenni egy méltányosabb rendszer kialakítására;

31. megállapítja azonban, hogy az uniós politikának a WTO-követelmények teljesítésére irányuló reformjai a KAP-támogatásoknak a termeléshez kapcsolódó kifizetésektől eltérő felhasználásához, a piacirányítási intézkedések fokozatos megszüntetéséhez és a piacok megnyitásához vezettek, aminek következtében a fogyasztók és a termelők még inkább kiszolgáltatottá váltak a világpiacon instabilitásának; kéri, hogy a KAP különböző politikáiba foglaljanak bele az élelmezésbiztonságra vonatkozó rendelkezéseket, és a kereskedelmi szerződésekből a szerződő felek számára írjanak elő azonos piacsabályozási kötelezettségeket oly módon, hogy az ne veszélyeztesse a világszintű élelmezésbiztonságot; felszólítja a Bizottságot, hogy a WTO-tárgyalások során álljon ki a minősített piaci hozzáférés mellett, amely biztosítja, hogy az uniós mezőgazdaságban megállapított magas szintű környezetvédelmi normákat, valamint a tagállamok élelmezésbiztonsághoz való jogát ne ássák alá az olcsó behozatalon keresztül;

2009. január 13., csütörtök

32. megállapítja, hogy az EU halad azon kötelezettségvállalásának teljesítése felé, hogy 2013-ra az összes export-visszatérítést megszüntesse, és hogy a KAP állapotfelmérése révén a piactámogatási eszközök további reformjára kerül sor a WTO-megállapodásokkal összhangban;

33. úgy véli, hogy a fejlődő országokban a gyorsan emelkedő élelmiszerárak miatt alkalmazandó gyorsreagálási eszköz feltétlenül szükséges első lépés az élelmiszerválság által leginkább érintettek azonnali szükségleteinek kielégítéséhez; hangsúlyozza azonban, hogy ez az eszköz egyszeri intézkedés, amely arra szolgál, hogy az EU Általános Költségvetésének 4. fejezetéből pénzüsszegeket irányítsanak át a legsúlyosabban érintett országok kistermelői számára, amelyeket további befektetések révén kell megerősíteni; úgy véli, hogy a Bizottságnak ellenőriznie kell a pénzüsszegek elköltésének módját, illetve biztosítania kell, hogy azokat mindig olyan területeken használják fel, ahol erre a legnagyobb szükség van, valamint hogy a Parlament számára rendszeresen jelentést kell benyújtani; továbbá azt kéri, hogy a Parlament az ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárásán keresztül rendszeresen felügyelje a végrehajtást;

34. felhívja a Bizottságot arra, hogy erősítse meg az élelmiszer-ellátás európai és világszinten történő biztosítására szolgáló jelenlegi programjait; felszólít az Élelmiszer-biztonsági Tematikus Program (2007–2010) megerősítésére, amely számára jelenleg 925 millió euró került elkülönítésre a teljes programozási időszakra; üdvözli a Bizottság által 2008. szeptember 17-én előterjesztett azon javaslatot, hogy a Közösségen belül a legrászorultabb személyek élelmiszerrel való ellátására szolgáló programra szánt költségvetési előirányzat növekedjen; felhívja a Bizottságot, hogy az élelmiszer-ellátás biztonságával kapcsolatos kérdések tekintetében fogadjon el olyan átfogó stratégiát, amely koherenciát teremt valamennyi közösségi politika között;

35. aggasztja a jelenlegi globális pénzügyi válság, amelynek következtében csökkenhet a mezőgazdasági termeléshez rendelkezésre álló finanszírozás; felhívja a Bizottságot, hogy elemezze a pénzügyi válság agrárszektorra gyakorolt hatásait, és gondolkodjon javaslatokon a szektor stabilitásának biztosítása céljából, tekintetbe véve a kölcsönökhöz és hitelgaranciákhoz való hozzájutást is;

36. kiemeli azt a kutatást⁽¹⁾, amely kimutatja, hogy a fogyasztók túlnyomórészt nem ismerik az élelmiszerbiztonság és az elfogadható árú élelmiszerek révén a KAP által biztosított alapvető előnyöket; felhív a lakosságot megcélzó tájékoztatási politikák fejlesztésére, valamint az egyszerűsítés iránti elkötelezettség megújítására, amelynek eredményeképpen a nyilvánosság többet tudna a KAP eszközéről és előnyeiről; javasolja, hogy hozzák a közvélemény tudomására, hogy mennyibe kerülne, ha nem lenne közös agrárpolitika;

37. úgy véli, hogy a közös agrárpolitikának jelentős szerepet kellene játszania az EU külügyeiben és fejlesztési politikájában, különös tekintettel a külső élelmiszerbiztonsági politikára; úgy véli, hogy – amellett, hogy biztosítja az EU élelmiszer-termelését – a közös agrárpolitika hozzájárulhat a világszerte megnövekedett élelmiszerigény kielégítéséhez;

38. megállapítja, hogy a fegyveres konfliktusok rendkívül negatív hatást gyakorolnak az élelmiszer-termelésre és az élelmiszer-ellátásra; aggályait fejezi ki a fenyegető válságok élelmiszerbiztonságra gyakorolt súlyos következményei miatt, amelyek például tömeges elvándorlások, a mezőgazdasági termelés megbénulása, vagy a létfontosságú infrastruktúrára kifejtett káros hatások lehetnek;

39. úgy véli, hogy rendkívül fontos a szűkös élelmiszerforrásokért folytatott romboló hatású versenyszerű küzdelem elkerülése; ezért az EU hatékonyabb technikai együttműködését kéri a nem kormányzati szervezetekkel, a FAO-val és egyéb nemzetközi ügynökségekkel, valamint politikai szinten az ENSZ-szel a globális élelmiszerforrásokhoz való méltányos hozzáférés ösztönzése és a kulcsfontosságú fejlődő országokban az élelmiszer-termelés növelése érdekében, a biológiai sokféleség és a fenntartható fejlődés kritériumainak következetes figyelembevétele mellett;

(¹) Az Agri Aware TNS/Mrbi által Írországból elvégzett kutatás, 2008. augusztus.

2009. január 13., csütörtök

40. sürgeti az Európai Uniót, hogy támogassa a konfliktusokkal fenyegetett országokat abban, hogy erős saját agrárpolitikákat dolgozzanak ki, amelyek a nyersanyagokhoz való könnyű hozzáféréseken, a magas színvonalú oktatáson és az elegendő finanszírozáson, valamint a megbízható infrastruktúrán alapulnak; úgy véli, hogy az uniós támogatásnak az élelmiszer-önellátás javulását kell célul kitűznie a kedvezményezett fejlődő országokban, ami a regionális élelmiszerbiztonság javulását és a legszegényebb társadalmi rétegek élelmiszerhez jutását fogja eredményezni;

41. megállapítja, hogy egyes növekedésben lévő gazdaságok azt tervezhetik, hogy nagy földterületeket vesznek bérbe Afrika és Ázsia szegényebb részein növénytermesztés céljából, és a terményeket saját piacukra szállítják vissza saját élelmiszerbiztonságuk javítása érdekében; úgy véli, hogy a FAO-val együtt az Európai Uniónak komolyan kell vennie ezt a jelenséget, amely súlyos fenyegetést jelent az élelmiszerbiztonságra és a hatékony agrárpolitikára nézve a befogadó országokban;

Mezőgazdaság a fejlődő világban

42. hangsúlyozza, hogy ez az élelmiszer-ellátást érintő kihívás az élelmiszer-termelés növelését teszi szükségessé a növekvő igények kielégítésére, jobb minőségű termékek alacsonyabb költséggel és fenntarthatóbb módon történő előállításával; úgy véli, hogy e cél eléréséhez elengedhetetlen az állami politikák átfogó újrágondolása annak érdekében, hogy javítani lehessen a termelési módokon, a készletek kezelésén és a világpiaci szabályozásán;

43. hangsúlyozza, hogy az IAASTD fenti ajánlásainak figyelembevételével közép- és hosszú távú fellépésre van szükség a fejlődő országok mezőgazdaságának és élelmiszer-termelésének fejlesztése céljából, főleg Afrikában; úgy véli, hogy a mezőgazdaság fejlődése bármely országban a szélesebb körű gazdasági fejlődés alapjául szolgálhat;

44. úgy véli, hogy az Európai Fejlesztési Alapnak nagyobb hangsúlyt kell helyeznie a mezőgazdaságra, különösen a kis mezőgazdasági üzemekre és a termékek helyben történő feldolgozására, mivel a világ szegényeinek döntő többsége vidéki térségekben él, amelyek nagymértékben a mezőgazdasági termeléstől függenek; továbbá úgy véli, hogy törekedni kell az agrárkereskedelemre vonatkozó szabályok meghatározására, amelyek az összes ország élelmiszer-ellátását garantálják; úgy gondolja, hogy a fejlődő országok számára olyan kereskedelmi előnyöket kell biztosítani, amelyek támogatják a nemzeti termelés megerősítését; felszólítja a Bizottságot, hogy e szempontokat vegye figyelembe a WTO-tárgyalások, illetve a fejlődő országokkal a gazdasági partnerségi megállapodásokról folytatott tárgyalások során;

45. úgy véli, hogy a fejlődő országok mezőgazdasági termelésének növekedése szempontjából az egyik leg súlyosabb akadály az, hogy a mezőgazdasági kistermelők nem jutnak a vetőmagok, műtrágyák és öntözési rendszerek fejlesztésével kapcsolatos befektetésekre szolgáló kölcsönökhöz és mikrohitelhez; továbbá hangsúlyozza a hitelgaranciák nyújtásának kérdését, amelyek az esetek nagy részében nem állnak rendelkezésre; felhívja az Európai Beruházási Bankot, hogy vizsgálja meg azon eszközöket, amelyek révén hitelgarancia-programokat lehet biztosítani a fejlődő országok helyi élelmiszer-termelőinek a hitelhez és mikrohitelhez való hozzájutás támogatása céljából;

46. ismételten megerősíti azon meggyőződését, hogy regionálisan integrált agrárpiacokra van szükség; felhívja a Bizottságot, hogy támogassa a regionális együttműködést és integrációt; emlékezteti az afrikai, karibi és csendes-óceáni országokat (AKCS) a sikeres európai mezőgazdasági integrációra, valamint az ez által 50 éven keresztül biztosított stabilitásra; ezért ösztönzi az AKCS-államok regionális gazdasági csoportosulásait, hogy értelmesebben lépjenek fel a mezőgazdaság terén, és felhívja a fejlődő országokat, hogy csökkentsék a közöttük meglévő kereskedelmi akadályokat;

2009. január 13., csütörtök

47. hangsúlyozza továbbá, hogy az önellátó gazdálkodási rendszerként működő mezőgazdaságot munkahelyteremtő vidéki gazdasági ágazattá kell változtatni; úgy véli továbbá, hogy a mezőgazdasági szektor megszilárdítása érdekében különös hangsúlyt kell fektetni a fejlődő világban a fiatal gazdálkodók támogatását célzó intézkedésekre; úgy véli, hogy az EU-nak fokoznia kell az együttműködést és támogatnia kell az élelmiszerlánc modernizálására irányuló erőfeszítéseket a fejlődő országokban, hatékonyabbá téve azokat; úgy véli továbbá, hogy az EU-nak támogatnia kell az olyan kezdeményezéseket, mint az Afrikai Unió és annak nemzeti és regionális partnerei által indított közös vetőmag-program;

48. úgy véli, hogy – amennyiben a fejlődő országok hatékony fejlesztési politikát kívánnak folytatni – nemzeti és közös területi agrárfejlesztési stratégiát kell kidolgozniuk a termékek és termelők vonatkozásában egyértelmű támogatási intézkedésekkel; úgy gondolja, hogy ennek keretében az EU fejlesztési támogatása nem csak töredéke lesz az egésznek, hanem részét alkotja a közös finanszírozású nemzeti és közös területi mezőgazdasági fejlesztési stratégiának;

49. kéri egy állandó élelmezésbiztonsági alap létrehozását a világ legszegényebb részének támogatására, az EU általános költségvetésének 4. fejezetén belül, más, az EU által finanszírozott fejlesztési intézkedések kiegészítésére;

50. üdvözlöi az olyan globális kezdeményezéseket, mint például a világszintű élelmiszerválsággal foglalkozó ENSZ-munkacsoport, és úgy véli, hogy az EU-nak össze kellene hangolnia az erőfeszítéseit a munkacsoporttal; kiemeli a FAO tagjai által az élelemhez való jog – a nemzeti élelmiszer-ellátási biztonság összefüggésében – fokozatos megvalósításának támogatásáról elfogadott 2004. novemberi önkéntes iránymutatások fontosságát; javasolja továbbá, hogy az élelmiszerek elérhetőségének biztosítása érdekében létre kellene hozni egy programot az egész világra kiterjedő készletezési kötelezettséggel, valamint jobb alapvető tárolási rendszert a termelésben használt fő segédanyagok számára (fehérjék, műtrágyák, vetőmagok, növényvédő szerek), amely lehetőleg a magánszektor szereplőire épül, beleértve a termelősövetkezeteket is;

51. tudatában van a fejlődő világ iránti uniós kötelezettségvállalásoknak és a jelenlegi és jövőbeni WTO-kötelezettségeinknek; kéri, hogy az EU támogatási intézkedései segítsék az afrikai kormányok 2002-es maputói nyilatkozatában kinyilvánított célokat; felszólítja a tagállamokat, hogy tartsák tiszteletben az ENSZ millenniumi fejlesztési céljainak elérésére, és különösen a bruttó nemzeti termék 0,7%-ának fejlesztési segítségnyújtásra való fordítására tett kötelezettségvállalásaikat; úgy véli azonban, hogy a fejlesztési segítségnyújtás minősége fontosabb, mint az erre fordított összegek;

52. sajnálja a mezőgazdaságra és vidékfejlesztésre szánt fejlesztési támogatás összegének csökkenését, amely 1980-ban még 17% volt, 2006-ban pedig már csak 3%; szorgalmazza, hogy a Bizottság irányítsa és ellenőrizze az uniós pénzügyi támogatás hozzájárulását a mezőgazdaság vezetett növekedés megvalósításához, és tegyen meg mindent azért, hogy a kormányok nemzeti költségvetésük 10%-ának megfelelő összeget fordítsanak a mezőgazdasági szektorra, ahogyan arra kötelezettséget vállaltak (például konkrét célok meghatározásával a nemzeti agrárpolitikák számára);

53. megerősíti, hogy az AKCS államokban a mezőgazdaság a többi szektornál hatékonyabb növekedést biztosíthat a szegény vidéki emberek számára, amelynek révén valóban hozzájárul a szélsőséges éhínség és szegénység megszüntetésére irányuló millenniumi fejlesztési célok eléréséhez, és hangsúlyozza, hogy az azonnali cselekvés, illetve a mezőgazdaságba és vidékfejlesztésbe való nagyobb befektetés előmozdítása rendkívül fontos;

2009. január 13., csütörtök

54. hangsúlyozza, hogy a mezőgazdasági fejlesztést elsősorban az élelmiszerhez és az élelmiszer előállításához való jogra kell alapozni, lehetővé téve valamennyi ember számára a biztonságos, tápláló és kulturális szempontból megfelelő, környezetvédelmi szempontból megbízható és fenntartható módszerekkel, autonóm mezőgazdasági struktúrában termelt élelmiszerhez való hozzáférést;

55. felhívja az EU-t, hogy ismerje el a fejlődő országok élelmiszer-szuverenitáshoz való jogát, és ezt célzott intézkedésekkel támogassa, amelynek során elsődlegesen a rendelkezésre álló struktúrákat és erőforrásokat – például vetőmag, trágya, termelőeszközök – használják és fejlesztik, valamint előmozdítják a regionális integrációt;

56. felhívja az EU-t, hogy a mezőgazdaságot ismét helyezze fejlesztési napirendjének középpontjába, különleges prioritást biztosítva a mezőgazdasági fejlesztésre irányuló programoknak, beleértve a szegénység csökkentésére vonatkozó egyértelmű célokat és megvalósítható célkitűzéseket, és különösen az olyan intézkedéseknek, amelyek ösztönzik a mezőgazdasági kistermelést és támogatják a helyi piacra szánt élelmiszereknek a biológiai sokféleség felhasználásával történő termelését, külön figyelmet fordítva a kisgazdálkodókat és a nőket érintő kapacitásbővítésre;

57. felhívja az EU-t, hogy működjön együtt tagállamaival, az AKCS-országok kormányaival, nemzetközi szervezetekkel, regionális fejlesztési bankokkal és magánalapítványokkal, nem kormányzati szervezetekkel és helyi hatóságokkal annak érdekében, hogy az emelkedő élelmiszerárak kezelésére irányuló új projekteket és programokat jobban beilleszthessék a regionális programokba;

58. intézkedéseket sürget a képzés javítására annak érdekében, hogy a fiatalok mezőgazdasági felsőoktatásban részesülhessenek, beleértve az arra irányuló képzést is, hogy miként felelhetnek meg az EU egészségügyi és növény-egészségügyi előírásainak, valamint a mezőgazdasági diplomával rendelkezők számára munkalehetőségek teremtésére, amelynek célja a szegénység és a vidéki területekről a városokba irányuló migráció csökkentése és az „agyelszívás”, a fejlődő országokból a fejlett országokba irányuló migráció elkerülése;

59. emlékeztet az Élelmiszerválság-megelőzési Hálózat által kiadott 2008. évi, az élelmiszerválság megelőzésében és kezelésében tanúsított helyes magatartásra vonatkozó kódexre, valamint felszólít e magatartási kódex közös agrárpolitikában való végrehajtására és figyelembevételére; ezenkívül támogatja és szorgalmazza a civil társadalom bevonását, valamint a nők, a kis termelőszövetkezetek és a termelői csoportok érdekeinek támogatását annak érdekében, hogy biztosítsák az élelmezésbiztonságot és az élelmiszer-önellátást;

60. nagyon aggályosnak találja azt a tényt, hogy a katonai és a védelmi költségvetés sok esetben magasabb a mezőgazdaságra és az élelmiszerekre szánt költségvetésnél;

61. úgy véli, hogy a kistermelők a mezőgazdasági fejlődés sarokkövei; kiemeli néhányat a fejlődő világban élő kisgazdálkodók előtt álló legsúlyosabb problémák közül, például a piacokhoz, a földhöz, a képzéshez, a finanszírozáshoz, a termeléshez szükséges anyagokhoz és a technológiához való hozzáférést; ismételten megerősíti a vidéki infrastruktúra fejlesztésének, és a kisgazdaságokba, valamint a hagyományos, helyi feltételekhez igazodó, alacsony szükségletű termelési módszerekbe való befektetésnek a fontosságát;

62. mivel a világ élelmiszer-termelésének egyik jelentős tényezője az élelmiszerekkel való kereskedelem hiánya, és a FAO szerint a világ rizstermelése 2007-ben nőtt, míg a rizs kereskedelme ugyanebben az évben csökkent;

2009. január 13., csütörtök

63. úgy véli, hogy a mezőgazdasági cikkek kereskedelmének további, szabályozatlan liberalizálása az élelmiszerárak további növekedéséhez és még nagyobb áringadozásokhoz vezethet; hangsúlyozza, hogy ez legsúlyosabb mértékben a legkiszolgáltatottabb, élelmiszer-importra szoruló fejlődő országokat érinti; továbbá hangsúlyozza, hogy a világkereskedelem szabályai semmilyen esetben nem áthatják alá az országok és régiók azon jogát, hogy népességük élelmiszer-ellátásának biztosítása érdekében a mezőgazdasági szektort támogató intézkedéseket vezessenek be;

64. úgy véli, hogy a mezőgazdasági termékek piacának megnyitására irányuló, a WTO és kétoldalú szabadkereskedelmi egyezmények keretében kidolgozott politikák jelentős mértékben hozzájárultak az élelmiszerbiztonság romlásához számos fejlődő országban és a jelenlegi világméretű ellátási válság összefüggésében; felszólítja a Bizottságot, hogy ennek megfelelően értékelje újra a mezőgazdasági termékek kereskedelmével kapcsolatos szabadpiaci szemléletmódját;

65. felhívja a nagy élelmiszer-exportáló országokat (Brazília, Argentína, Thaiföld, stb.), hogy biztosítsák a legfontosabb élelmiszerek megbízható szállítását, és kerüljék az exportkorlátozásokat, amelyek katasztrofális következményekkel járhatnak, különösen a szegény, élelmiszer-importáló fejlődő országokra nézve;

66. aggasztja a jelenlegi pénzügyi világválság, amely az állami fejlesztési segélyekre rendelkezésre álló pénzügyi összegek csökkenését okozhatja; felhívja a Bizottságot, hogy vizsgálja meg a pénzügyi válság fejlesztési segélyezésre gyakorolt hatásait, és továbbra is gondolkozzon olyan javaslatokon, amelyek célja a mezőgazdaság támogatása a világ legszegényebb országaiban;

67. megállapítja, hogy a globális élelmiszerválság a világ békéjére és biztonságára leselkedő legnagyobb veszélyek egyike; e tekintetben üdvözlöi a Bizottság legújabb erőfeszítéseit a globális élelmiszerbiztonság kérdésének kezelésére vonatkozó vizsgálatok terén; felhívja a tagállamokat, hogy támogassák az ilyen kezdeményezéseket nemzeti és helyi szinten;

Kutatás és fejlesztés

68. ismételten megerősíti a technológiába és az innovációba történő befektetés melletti elkötelezettségét a mezőgazdaság és a gazdálkodás terén;

69. hangsúlyozza az állami forrásokból finanszírozott kutatás jelentőségét, amely az élelmiszerbiztonságot, nem pedig egyoldalúan az ipari érdekeket szolgálja; szorgalmazza, hogy a kutatási beruházások ne csak az egyedi új technológiákra irányuljanak, hanem a hosszú távú élelmiszerbiztonságot szolgáló, átfogó mezőgazdasági rendszerekre is; ezzel kapcsolatban hangsúlyozza, hogy például egy ökológiai mezőgazdasági kutatással foglalkozó uniós technológiai platform úttörő szerepet játszhatna e területen;

70. hangsúlyozza a kutatás fontosságát, de egyúttal azt is, hogy a kutatással szerzett ismereteket egy hatékony gazdaságfejlesztési szolgálaton keresztül át kell adni a gazdaságok számára, különösen a fejlődő világban; felszólít a mezőgazdasági kutatás és az ismeretek gyarapításának megerősítésére;

2009. január 13., csütörtök

71. aggályosnak találja, hogy az EU-ban a kölcsönös megfeleltetésre helyezett hangsúly hátráltathatja a mezőgazdasági termelésre irányuló kutatást és tanácsadást; hangsúlyozza, hogy mindkettőre szükség van;
72. felszólít egy gyorsított kutatási és fejlesztési program létrehozására a fenntartható, helyi feltételekhez igazodó és energiahatékony mezőgazdaság területén; arra ösztönzi a tagállamokat, hogy támogassák a termelékenység növelésére irányuló kutatásokat a mezőgazdasági alkalmazások tekintetében; tudatában van az uniós fogyasztók aggodalmainak;

Világszinten fenntartható mezőgazdaság

73. aggályosnak találja az időjárás minták terén az éghajlatváltozás által előidézett változásokat, amelyek miatt az előrejelzések szerint növekedni fog az aszályok és árvizek gyakorisága, ami negatívan hat a terméshozamokra és a globális mezőgazdasági termelés kiszámíthatóságára;
74. aggályosnak találja, hogy az üvegházhatást okozó gázok további csökkentésére irányuló javaslatok végrehajtása az EU-ban hátrányosan érintheti az uniós élelmiszer-termelést, különösen az állattenyésztést;
75. elismeri, hogy a teljes CO₂-kibocsátás jelentős részéért felelős mezőgazdasági szektorban az energiahatékonyság javulására van szükség;
76. úgy véli, hogy a bioüzemanyagok és a bioenergia előállításának terjedése pozitív hatást gyakorolhat a mezőgazdaságra és az élelmiszer-feldolgozó ágazatra, amelyek a felhasznált anyagok, mint például a műtrágyák, a növényvédő szerek és a gázolaj, valamint a közlekedési és feldolgozási költségek terén magasabb árakkal szembesülnek;
77. elismeri, hogy a mezőgazdasági szektor biztosítja a lakosság többségének megélhetését számos fejlődő országban, ezért ösztönzi ezen országokat, hogy hozzanak létre stabil és átlátható mezőgazdasági politikai mechanizmust, ami hosszú távú tervezést és fenntartható fejlődést biztosít;
78. kéri a Bizottságot, hogy az EU-ban és harmadik országokban szorosan kísérje figyelemmel a megnövekedett bioenergia-előállítás hatásait a földhasználat, az élelmiszer-termékek ára és az élelmiszer-ellátás terén bekövetkező változásokat illetően;
79. ismételten hangsúlyozza, hogy az energianövények fenntartható termesztéséhez nyújtott ösztönzők nem veszélyeztethetik az élelmiszer-termelést;
80. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy mozdítsák elő az éghajlatváltozás megelőzésével és az ahhoz való alkalmazkodással, többek között a bioüzemanyagok következő generációival kapcsolatban végzett kutatást és fejlesztést, különösen a nagy terméshozamú energianövények, a lehető leghatékonyabb, környezetbarát műtrágyák, a földhasználatra minimális negatív hatást gyakorló új mezőgazdasági technológiák használatát, új növényfajták fejlesztését, amelyek ellenállnak az éghajlati változásoknak és az azokkal összefüggő betegségeknek, valamint a hulladék mezőgazdasági felhasználásának módjaira vonatkozó kutatásokat;
81. úgy gondolja, hogy további mezőgazdasági kutatásra van szükség a mezőgazdasági termelékenység növeléséhez, és felhívja a tagállamokat, hogy teljes mértékben használják ki az e tekintetben az Európai Közösség 7. kutatási, technológiai fejlesztési és demonstrációs tevékenységekre vonatkozó keretprogramja által kínált lehetőségeket, és fogadjanak el intézkedéseket, amelyek fenntartható és energiahatékony módon javítják a mezőgazdasági termelést;

*
* *

82. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak.